

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges med 139 stemmer (S, KF, V, SF, RV, CD, KrF, FP og FD) mod 5 (VS).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Tredje behandling af lovforslag nr. L 164 A:

Forslag til lov om ændring af retsplejeloven. (Telefonaflytning m.v.).

(Fremsat 1/2 85. Første behandling 13/2 85. Betænkning 23/5 85. Anden behandling 28/5 85. Tillægsbetænkning 29/5 85).

Der var stillet 5 ændringsforslag i tillægsbetænkningen.

Uden for tillægsbetænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslagene sattes først til forhandling.

Forhandling

Torben Lund (S):

Grundlaget for lovgivning her i folketinget kan somme tider være lidt pudsigt. Hvordan har vi her i folketinget og dermed offentligheden egentlig fået kendskab til den konkrete aflytningssag, som jo i hvert fald har haft en væsentlig betydning for retsudvalgets behandling af rumaflytningsspørgsmålet? Man tør næsten ikke tro, at kendskabet i offentligheden kan være erhvervet ved en ulovlig aflytning af politiets radioer.

Men sagen har i hvert fald illustreret, at rumaflytningen ikke administreres på en ansvarlig måde i dag, og at vi i lovgivningen må have nogle skærpede krav til anvendelse af rumaflytning. Derfor kan vi støtte de ændringsforslag, der er stillet, og som giver nogle skærpede betingelser for, hvornår rumaflytning kan finde sted, nemlig alene når mistanken vedrører en forbrydelse, som har medført eller som kan medføre fare for menneskers liv eller velfærd eller for betydelige samfundsværdier.

Jeg er også meget glad for, at vi i bemærkningerne til denne bestemmelse udtrykkelig får præciseret, at heri er omfattet grov narkokriminalitet, sådan at der stadig væk er aflytningsmulighed ved den grove narkokriminalitet.

Yderligere har den konkrete sag jo illustreret, at man giver aflytningsmuligheder i meget lange perioder. I den konkrete sag blev der rent faktisk givet tilladelse til rumaflytning på rigshospitalet frem til 1. oktober i år, altså næsten et halvt år, til trods for at det drejede sig om en patient, som man vidste skulle ud af landet meget hurtigt. Derfor får vi nu føjet en bestemmelse ind i loven om, at man kun kan give tilladelse til disse indgreb i korte perioder, og fristen bliver altså 4 uger. Det synes vi er passende.

Alt i alt skal jeg blot sige, at vi er godt tilfreds med, at vi nu får en detaljeret lovregulering af indgreb i meddelelseshemmeligheden af retssikkerhedsmæssige grunde, og jeg vil håbe, at politi og retsvæsen vil bruge disse efterforskningskridt med den tilbageholdenhed og den forsigtighed, som der er lagt op til under folketingets behandling af sagen. Jeg vil godt bede justitsministeren om at medvirke til at sikre, at det også bliver tilfældet.

Hagen Hagensen (KF):

Der skal ikke være tvivl om, at indgreb i meddelelseshemmeligheden er et alvorligt indgreb. Derfor er jeg også tilfreds med, at hele udvalget har kunnet samles om de ændringsforslag, der nu er stillet.

Tankegangen bag ved det, vi gør her, er den, at vi ønsker at have adgang til i alvorligere sager at gøre brug af særlige efterforskningsmidler, men at der også skal tages virkeligt hensyn til dem, der kommer ud for at skulle undergives en indskrænkning i meddelelseshemmeligheden. Det er derfor rimeligt, at der i alle sager skal medvirke en advokat beskikket for den, hvem indgrebet skal ske over for.

Jeg lægger vægt på og har sagt før, at det at vedtage ændringer af retsplejelovgivning helst skal ske og bør ske i bred enighed. Derfor er jeg glad for, at det sker også i denne sag.

Bjørn Elmquist (V):

[Bjørn Elmquist]

Ved første behandling af dette lovforslag var jeg inde på den afvejning, der må finde sted, når vi taler om disse indgreb i meddelelseshemmeligheden. Der er på den ene side det krav til retssikkerheden, som vi har generelt i samfundet, om, at alvorlige forbrydelser skal efterforskes, skal opklares. Og så har vi på den anden side det hensyn, man skylder at tage til de mennesker, som risikerer at komme i klemme i maskineriet, risikerer at blive sigtet. Vi mener i mit parti, at den balance, som vi finder i forbindelse med dette lovforslag, kan forsvares.

Jeg var ved førstebehandlingen inde på de indvendinger, der har været fra visse kredse, i hvert fald i politiet, som advarede imod, at der, hvis dette lovforslag blev gennemført, måske kunne blive ganske store besværligheder med at efterforske således, som man kunne ønske det og ønske det helt legitimt. Men vi har alt i alt, også efter at have konfereret med vores justitsminister og efter at have snakket internt, fundet ud af, at vi kan forsvare det, som det foreligger nu.

Der er nogle, der har været inde på den konkrete sag om rumaflytning på rigshospitalet, og jeg må henholde mig til det, der er sagt tidligere, nemlig at der forelå og foreligger en dommerkendelse. Så der kan ikke peges fingre, og det er i hvert fald ikke justitsministerens eller politiets skyld eller ansvar, at der er foretaget denne rumaflytning. Det har helt klart været domstolene, der har accepteret, at det er sket.

Jeg må også fastslå, at forholdene, som de har været indtil nu, heller ikke vil blive ændret ved de ændringsforslag, der foreligger. Der vil ikke være opstillet et kategorisk forbud i lovgivningen imod at foretage rumaflytning på hospitaler. Der var nogle, der blev overrasket over, at det kunne lade sig gøre, og der er måske nogle, der håber, at lovændringen vil føre til, at det ikke vil kunne lade sig gøre i fremtiden, men det er så en misforståelse, de pågældende vil gøre sig skyldig i. Der er ikke noget kategorisk forbud mod det i de ændringsforslag, som vi nu om et øjeblik stemmer for.

Leif Hermann (SF):

Hvis man skulle skrive begrundelsen for de ændringsforslag, der er stillet af udvalget, kunne man passende begynde med ordene

»ved en tilfældighed«. Ved en tilfældighed får offentligheden indblik i, hvorledes den danske efterretningstjeneste arbejder, og ved en tilfældighed er sagen overhovedet kommet på bordet i kraft af et tragisk havari på den grønlandske indlandsis.

Denne tilfældighed, at havariet sker på den grønlandske indlandsis, giver sjovt nok anledning til en konkret mistanke om spionage efter straffelovens § 108. To svært skadede personer bringes til rigshospitalet i København, og sjovt nok viser det sig, at der er nogle af deres landsmænd, der vil besøge dem, og dette giver naturligvis anledning til en overordentlig stærk mistanke om, at her er der lusk i foretagendet, her er der tale om spionage, her er der tale om anslag mod rigets sikkerhed, her er der tale om problemer i forholdet til fremmede magter.

En velvillig dommer i byretten stanger en rumaflytningskendelse ud, der, som hr. Torben Lund har beskrevet det, er overordentlig velvillig.

Denne tilfældighed er der vel i grunden anledning til at takke efterretningstjenesten for, for jeg må med beskæmmelse indrømme, at jeg er noget i tvivl om, hvorvidt vi ellers havde været opmærksom på, at der var behov for at stramme bestemmelsen om rumaflytning i det lovforslag, vi har til behandling her.

Hele historien understreger, at der er behov for den største påpasselighed og den største omhu, når vi omgås problemer vedrørende efterretningstjenesten. Det understreger behovet for, at der er en løbende debat om efterretningstjenestens virksomhed, hvor absurd det end kan lyde. Jeg kan her fra talerstolen sige, at vi i socialistisk folkeparti overvejer til efteråret at fremsætte et forslag om, at politiets efterretningstjeneste udgiver en årsberetning, således at den kan danne grundlag dels for en debat her i Folketinget, dels for en offentlig debat.

Nu vil der jo nok være mange, der vil sige: det er noget sært noget, skal efterretningstjenesten en gang om året offentliggøre, hvad det er, de går og foretager sig? Ja, det er ikke noget ukendt fænomen. I Vesttyskland udgiver efterretningstjenesten, i hvert fald én af dem, en årsberetning, hvor man kan se, hvad det er for noget, der foregår – naturligvis ikke de dybeste hemmeligheder – og hvor man får et indblik i efterretningstje-

[Leif Hermann]

nestens arbejdsområde og de aktiviteter, der har fundet sted. Tilsvarende udsender det tyske forbundsindenrigsministerium meddelelser om, hvad der foregår på området. Det er altså ikke noget nyt og ukendt; tværtimod er det et sympatisk træk, ikke ved efterretningsvirksomhed overhovedet, men ved dette, at man behandler efterretningsvirksomhed i offentligheden.

(Kort bemærkning).

Hagen Hagensen (KF):

Jeg er meget forbavset over en del af hr. Leif Hermanns tale.

Som formand for retsudvalget må jeg give til kende, at vi havde et meget langt samråd med justitsministeren forleden dag, under hvilket det fra flere medlemmers side blev tilkendegivet, at her kunne man sige alt, for vi var undergivet den tavshed, der skal være i sager af den art, når vi får kendskab til dem. Og så kommer hr. Leif Hermann her i dag og gengiver væsentlige dele af det, der er foregået under samrådet. Det er faktisk i strid med reglen for, hvad vi gør.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Jeg skal gøre hr. Hagen Hagensen opmærksom på, at jeg udelukkende har betjent mig af oplysninger, som er fremgået af dagspressen.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Dette lovforslag drejer sig om indgreb i den personlige frihed. Jeg synes ikke, det kan siges på anden måde, for det er det, det drejer sig om, og det er altid betænkeligt, synes jeg.

Vi har haft mange overvejelser om, hvor langt vi kunne gå i disse indgreb eller overgreb mod den personlige frihed. Vi må nok erkende, at den moderne verden er af en sådan art, at vi er nødt til at gå med til nogle indgreb. Jeg tænker ikke, der vil være nogen, der vil bestride, at det er nødvendigt med indgreb i den personlige frihed, når det gælder samfundets sikkerhed.

Dette lovforslag går videre, og det er, som jeg sagde før, betænkeligt. Jeg er ikke fuldstændig enig i alle de forslag, der ligger her; jeg ville gerne have stoppet lidt tidligere,

men jeg vil alligevel anbefale, at vi stemmer for lovforslaget, som det nu efter de langvarige og meget oplysende drøftelser i retsudvalget foreligger.

Når jeg gør det, er det, fordi man ved en sammenligning med gældende lov vil se, at der er sket en række ændringer, der sikrer, at reglerne i forbindelse med indgreb i den personlige frihed overholdes. Indgreb gøres mere i overensstemmelse med det, som i hvert fald jeg og min gruppe anser for nødvendigt for et demokratisk, humant samfund.

Jeg synes ikke, det er nødvendigt at søge tilbage til den nylig skete aflytning på rigshospitalet for at forstå, hvad det er, vi taler om her. Vi har jo i folketingssalen haft lejlighed til at drøfte de aflytninger, der er foregået mod Tvindskolerne, og der vil ikke røbes noget, som ikke i forvejen er kendt gennem drøftelserne i folketingssalen, når man konstaterer, at det efter gældende lov er muligt at give tilladelse til aflytning uden fastsættelse af en rimelig kort tidsfrist. Man har næsten på fornemmelsen, at politiet kan få lov til aflytning – og jeg må også indrømme, at der ikke står noget om det i den gældende lov – hvis det ønsker at aflytte folk et halvt eller et helt år. Efter de drøftelser, vi havde om Tvind, føler jeg mig heller ikke overbevist om, at de andre regler, som står i den gældende lov, overholdes, nemlig at man skal have oplysning om det, når telefonaflytningen hører op. Det var jo ikke sket i Tvindtilfældet, og jeg tvivler stærkt på, at det sker i alle andre tilfælde.

Her vil jeg gerne understrege, at det er justitsministerens forslag, at der for fremtiden skal udpeges en advokat til at varetage interesserne for den, der skal finde sig i dette indgreb i den personlige frihed. Det synes jeg der er grund til at understrege. Justitsministeren havde lejlighed til i retsudvalget at gennemgå, hvad det efter hans opfattelse ville betyde for det enkelte individs personlige frihed, at denne bestemmelse om beskikkelse af en advokat blev sat ind.

I betragtning af den administration, som blev, jeg har næsten lyst til at bruge udtrykket afsløret, eller skal jeg nøjes med at sige afdækket i Tvindforholdet, der jo fandt sted for år siden, vil jeg bede justitsministeren gentage her fra folketingets talerstol, hvad der sker, i det øjeblik vi indsætter en advokat. Jeg synes, det var så væsentlige ting, der

[Bernhard Baunsgaard]

blev sagt og blev udtrykt så klart og afgørende, at dette bør frem i fuld offentlighed i folketingsalen, så det også for de advokater, der nu skal varetage det enkelte individs rettigheder, og for domstolene og for politiet bliver ganske klart, hvad det er, folketingets flertal har ønsket med disse regler.

Lenger (VS):

Også VS kan anbefale de ændringsforslag, der er stillet. Det gør vi, selv om vi ikke har de store illusioner om, at det vil ændre ret meget i den virkelige verden, men det indebærer i hvert fald en skærpelse på papiret, og den er vi da også indstillet på at tage med.

Vi anbefaler det også, selv om vi ved, at det jo ikke indfører noget endeligt forbud mod rumaflytning på hospitaler, som også hr. Bjørn Elmquist sagde, og det var jo ellers det, som hele denne debat startede med.

Ligesom et par andre, der har haft ordet, vil jeg også gerne ganske kort omtale den konkrete sag, som har givet anledning til dette ændringsforslag. Som hr. Hagen Hagensen og hr. Leif Hermann har sagt, har justitsministeren jo været til samråd i retsudvalget, men da han faktisk ikke gav nogen egentlig forklaring på, hvorfor rumaflytning på rigshospitalet fandt sted, er jeg i den heldige situation, at jeg kan give min opfattelse af sagen uden at referere fra udvalget.

Efter min opfattelse er der to muligheder. Enten er der tale om, at det danske politi, da man konstaterede, at jordaneren havde tilknytning til PLO, ønskede at få flest mulige oplysninger om ham og fra ham, ikke til brug for en eventuel overtrædelse af den danske lovgivning – for det har ingen tilsyneladende reelt mistænkt ham for – men derimod med henblik på udlevering af oplysningerne til et eller andet udenlandsk efterretningsvæsen.

Eller også er der tale om en usædvanlig snu og udspekuleret spion, som med det formål at sløre sine reelle hensigter fløj op til Grønland, hvor han lod flyet styrte ned ved vidende, at han så nok blev overført til rigshospitalet, hvorfra han kunne udføre sin planlagte spionage.

Jeg må indrømme, at jeg hælder mest til den første antagelse, og til støtte herfor taler, at han fik lov at rejse hjem i løbet af relativt

kort tid, og at der tilsyneladende ikke er rejst nogen sigtelse mod hverken ham eller nogen anden dansk eller udenlandsk borger for overtrædelse af nogen som helst dansk lovgivning. Ganske, ganske mystisk.

Det er baggrunden for – selv om VS altså anbefaler dette ændringsforslag – at jeg ikke tror, at ændringen af betingelserne for rumaflytning ville have hindret rumaflytning i denne konkrete sag; ligesom mistanken er løbsagtig på det nuværende lovgrundlag, kunne den også være løbsagtig på et ændret lovgrundlag med dette ændringsforslag. Løbsagigheden ville så blot i det tilfælde give sig udslag i, at man konstruerede mistanken på en anden måde.

Jeg skal blot om ændringsforslagene slutte med at sige, at jeg mener, at al snakken om, at det er foregået lige præcis på et hospital, i virkeligheden er en ganske ligegyldig detalje, som blot afleder fra sagens reelle indhold. Enhver har jo i årevis kunnet forudse, at det kunne finde sted på et hospital med de formuleringer, der var i retsplejeloven, og det ville vel også være et underligt fremmedelement i hele efterretningsvæsenets virksomhed, hvis det var sådan, at lige præcis hospitalstuer var aflytningsfri zoner. Derfor kan man godt sige, som hr. Leif Hermann gjorde, at det er et tilfælde, at vi bliver opmærksom på situationen.

Men jeg vil altså også gå det skridt videre end hr. Leif Hermann, at jeg siger: netop den detalje, at det fandt sted på et hospital, vækker jo instinktivt afsky, men dybest set er der ikke noget underligt i det. Sådan er det med de regler, vi har for efterretningstjenestens virksomhed.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det er, synes jeg, særdeles tilfredsstillende, at vi kan gennemføre denne del af mit forslag til ændring af retsplejeloven, noget, der vedrører et vigtigt emne og også vanskelige spørgsmål, som det jo også blev fremhævet af flere talere. Jeg mener også, det er særdeles tilfredsstillende, at vi kan gøre det med et stort flertal her i salen. Vi erkender alle, at det, der her er tale om, er et indgreb i de rettigheder, folk sædvanligvis har, men et nødvendigt indgreb på grund af muligheden for at efterforske i såvel grove kriminelle sager

[Justitsministeren]

som i spørgsmål, der vedrører statens sikkerhed.

Det sidste emne har været omtalt af forskellige ordførere i forbindelse med en konkret sag. Jeg skal her helt henholde mig til, hvad retsudvalgets formand sagde. Oplysningerne er givet i retsudvalget under de omstændigheder, formanden henviste til, og jeg skal derfor sige, at jeg mener, at samarbejdet naturligt bør være med retsudvalget, et samarbejde, der glæder mig i enhver henseende. Når det drejer sig om disse områder, må det foregå på den måde, som det også blev fremhævet af retsudvalgets formand.

Jeg mener, at det lovforslag, som vi om et øjeblik vedtager, giver fornyede retssikkerhedsbestemmelser, som jeg i hvert fald lægger megen vægt på. Hr. Bernhard Baunsgaard nævnte en meget væsentlig del af det, nemlig spørgsmålet om, på hvilken måde de advokater, der nu skal medvirke både i de kriminelle sager af almindelig art, der kan være tale om, og i sikkerhedssager, gennem deres indsats kan medvirke til at styrke retssikkerheden i forbindelse med disse spørgsmål. Jeg mener selvsagt, at de kan gøre det med deres kendskab til sagen, til den mistanke, der bevirker, at man ønsker en aflytning af den ene eller den anden art. De kan imødegå det, hvis de ikke mener, at mistanken er tilstrækkelig, og kan derfor give dommeren større mulighed for flere overvejelser. Advokaterne har således i disse sager en stærk mulighed for igennem deres synspunkter, som de fremlægger i retten, at sikre, at der bliver givet begrundelser i disse sager, således at dommeren herigennem også igennem advokaternes indlæg, men selvsagt også igennem politimyndighedens indlæg, har mulighed for at angive i et bredere omfang begrundelser, end det har været tilfældet måske indtil i dag.

Denne medvirken fra advokaternes side betragter jeg som noget meget væsentligt, og med en effektiv indsats fra deres side, når de møder i retterne i disse spørgsmål, mener jeg, at vi er kommet et langt skridt frem med hensyn til at skabe en forøget retssikkerhed i disse sager.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslagene.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1-5
vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Forhandling

Lenger (VS):

Der er alt i alt en række gode ting i det forslag til ændring af retsplejeloven, som vi nu skal stemme om. For det første sikres der advokatmedvirken i sager om indgreb i meddeleleshemmeligheden. For det andet forbydes tilfældighedsfund anvendt som bevis i sager, hvor fundene ikke i sig selv ville berettigede til indgrebet. For det tredje bliver der, som det lige er blevet vedtaget, strammere regler for rumaflytning, selv om vi, som jeg sagde i mit tidligere indlæg, har lidt svært ved at få øje på lige præcis de sager, som stramningen vil udelukke rumaflytning i.

Men der er også nogle negative sider. Den første er, at som lovforslaget er afgrænset, vil der blive mulighed for indgreb i meddeleleshemmeligheden i flere sager, end det hidtil har været tilfældet. Desuden har folketinget ved anden behandling vedtaget et ændringsforslag fra socialdemokratiet og de radikale, så advokater i en række konkrete sager skal sikkerhedsgodkendes på forhånd. Det betragter vi i VS som en meget alvorlig sag. Er der først én gang lukket op for det princip, er der lukket op for en meget alvorlig udvikling, hvor der er mulighed for at kontrollere advokaters gøren, laden og holdninger, og hvor advokaterne deles op i to kategorier.

Den ene kategori har statsmagtens blå stempel, den anden har det ikke, og det kan være problematisk for begge grupper. Det siger sig selv, at det er problematisk for en advokat at blive udelukket fra denne liste; det kunne da også være lige så problematisk at blive optaget på den. Jeg kunne f.eks. aldrig nogen sinde finde på at anvende en advokat, der stod på denne liste, hvis den pågældende dermed havde fået – og det har han – et stempel fra politiet, anklagemyndigheden eller justitsministeren for, at han er særlig pålidelig.

Men vi betragter denne del af lovforslaget, der indebærer forhåndsmæssig sikkerhedsgodkendelse af advokater, som så alvorlig en udvikling, at vi på trods af de mange gode

[Lenger]

ting, der er i lovforslaget, ikke kan stemme for det ved den endelige afstemning.

Bernhard Baunsgard (RV):

Det er jo meget godt, at hr. Lenger kommer med den oplysning, at det er de radikale og socialdemokraterne, der har stillet det ændringsforslag. Men så ville det jo være redeligt, om hr. Lenger gjorde opmærksom på, at det i det oprindelige forslag fra justitsministeren var samtlige advokater, der skulle undersøges særligt. Det, der sker ved ændringsforslaget, er, at der i sager vedrørende statens eller samfundets sikkerhed, skal bruges et særligt korps – det vil formentlig sige en 10–15 stykker i hver af disse retskredse – og i så tilfælde er der ingen grund til betænkelighed, tværtimod. Jeg synes, det havde været redeligere at tage det med.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges med 136 stemmer (S, KF, V, SF, RV, CD, KrF og FD) mod 7 (FP og VS).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Tredje behandling af lovforslag nr. L 205:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Ændring af regler om finansiering).

(Fremsat 27/3 85. Første behandling 10/4 85. Betænkning 23/5 85. Anden behandling 28/5 85).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Tinning (VS):

Under anden behandling af dette lovforslag lovede vi at vende tilbage til sagen, hvis tredjebehandlingen fik et forløb, som vi frygtede den ville få.

Jeg vil kort repetere først sagens indhold. Det drejer sig i al sin enkelhed om, at en stor del af refusionerne til kommunerne på det sociale område nu bliver omlagt til bloktilskud, og om det samtidig betyder, at bloktilskuddene bliver fjernet senere hen, er ikke til at se. Det er også et lovforslag, der drejer sig om, at der indføres en ny 67-årsgrænse, sådan at bureaukratiet kan nå at vokse endnu nogle meter. Det skal nemlig nu være sådan, at kommuner og amter deler udgifterne for mennesker under 67 år og det kun er kommunen, der betaler udgifterne for en række af de ydelser, der går til mennesker over 67 år.

Under andenbehandlingen ville vi gerne have haft at vide dels fra de borgerlige ordførere, dels fra fru Aase Olesen, hvad meningen overhovedet er. Men det lykkedes aldrig; man valgte den velkendte simple løsning, at man sendte en minister op med at par søforklaringer, der ikke kunne bruges til noget, og derudover lykkedes det desværre stort set at opretholde tavsheden. Ja, det lykkedes faktisk fuldt ud, men der var et pinligt intermezzo, som først hr. Agerschou bemærkede, og som jeg heller ikke kunne lukke øjnene for. Det var faktisk sådan, at ordføreren for partiet venstre begav sig til ordførerbordet for så at vende tilbage til sin plads uden at sige noget. Det var fru Aase Olesen, der med et ganske vist synligt og ganske vist bemærkelsesværdigt, men omstændighederne taget i betragtning diskret vink fik anbragt hr. Thor Pedersen, hvor hr. Thor Pedersen hører til, nemlig på rækken bag fru Aase Olesen.

Derudover lykkedes det ikke at få noget at vide hverken fra hr. Arne Bjerregaard, fru Birgith Mogensen eller fru Karen Højte Jensen; ingen af dem ønskede at tage ordet. Vi lovede, vi ville overveje en gave til fru Aase Olesen, hvis det skulle lykkes for fru Aase Olesen også at få en tredjebehandling, hvor ingen tog ordet. Jeg vil bede hr. Agerschou være mig behjælpelig, fordi jeg var bange for, at man ikke måtte medbringe diverse genstande på talerstolen, men hvis hr. Agerschou vil overrække en gave til fru Aase Olesen, skal jeg forklare, hvordan den kan bruges.

Som det ses, er der tale om en kødhammer. (*Munterhed*). Jeg vil gerne forklare både anvendelsen og den filosofi, der ligger bag, at kødhammeren er fremstillet af netop det